

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnistvo je v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Ustavovercev naših volilni oklic.

S svojo novo taktiko, s pasivnim uporom, postavili so naši ustavoverci svojo poprej močno blestečo luč pod polovnik. Ni jih več skoro čuti v javnem življenji, le kazina, hranilnica in obrtna družba kranjska so še zavetišča, kjer so sami mej seboj in kjer se še neti sveti ogenj pravega nemškutarstva. Ker so napominana zavetišča nam nepristopna in ker le malokdaj kak glas iz njih prodere mej svet, bi že skoro mislili, da nemškutarstvo izumira in da se bode že kmalu pisal kak roman à la „Zadnji Mohikanec“, ko bi nas vsako soboto „Wochenblatt“, v katerem Dežman in Schaffer svojo mej tednom nabrano strd postavljata na trg, ne opominjal, da nemškutarske straže še neso zaspale, temveč, da le čakajo ugodnega trenutka, ko jih trobente glas zopet pokliče v boj.

In tak trenutek zazdel se jim je sedaj, ko so razpisane nove volitve v državni zbor, ko morajo ustavoverni veleposestniki kranjski vse sile napeti, da spravijo dva poslanca na Dunaj in si tako ohranijo zadnjo utrdbo. Zadnja je ta utrdba in da jo še imajo, to nikakor ni njih lastna zasluga, marveč beležiti jo treba Schmerlingovi volilni geometriji na rovaš, deloma pa tudi na rovaš onim krogom, ki so pred dvema letoma mnogim našim veleposestnikom zagrenili veselje do volitve. Vender bi kljub temu zmaga narodnih veleposestnikov še sedaj ne bila nemogoča, ko bi v gotovih krogih znali toliko matematike, da štejeta dva glasa več, nego jeden in ko bi svoj upliv vsled tega obrnili na volitev izmeje veleposestva, namesto da tam doli ob Gorjancih delajo zgago.

Da zmaga naših nemškutarjev v veleposestvu ni matematično gotova, temveč, da bi se jim utegnili enako goditi, kakor Afganom pri Penždehu, ko bi se energično poprijelo, tega prepričani so njih vodje sami, kajti v svojem volilnem oklici pozivljejo vse pristase in somišljenike, da se brez izjeme volitve udeležé, da so popolnem složni in se držé discipline, ker to je neizogibno potrebno.

In kakor bi se bali, da ta poziv ne bode dosti izdal, slikajo svoji stranki s kričočimi bojami na steno „Zjedinjeno Slovenijo“ in eventuelno spojenje Slovencev v jugoslovansko državo. To bila bi nesreča za vso državo, posebe pa še za Kranjsko,

torej le vkup, le vkup uboga ustavoverna „gmajna“, da to grozno nesrečo odvrneš!

Ne bili bi mislili, da je „Zjedinjena Slovenija“ in nova jugoslovanska država že tako blizu pred našimi durmi, a gospodje baron Otto Apfaltrern, baron Rudolf Apfaltrern, vitez Gutmansthal in baron Karol Wurzbach tako trobijo v svet in ti modrokrvni gospodje morajo to vedeti, akoravno nam neso nič natančnejega povedali in so nam dokaz, da bi „Zjedinjena Slovenija“ bila deželi kranjski na škodo, še dan danes dolžni.

Sicer je pa omenjeni volilni oklic skrpan po starem kroji, po starih frazah. Poudarjajo se svobodnostne naprave, katerih treba varovati in ščititi, in tesna zveza vseh avstrijskih dežel ter velika nevarnost, ki preti državi, ko bi se državna uprava premenila v federalističnem smislu. Nova je le pritožba, da je izdatno število volilcev iz skupine veleposestva vsled hipnega oportuniteta se pustilo zapeljati ter se pridružilo onej stranki v deželi, ki se imenuje narodno, ki uživa naklonjenost sedanje vlade in se kolikor možno okoristuje. To je Apfaltrernov najhujši dovtip, če ni nekoliko satire vmes.

O nemškem državnem jeziku ni izrečno nikjer govora, pač pa se svari pred narodnimi zahtevami, ki bi bile koristim vse države na kvar in poudarja, da se mora trdneje zapentljati vez, ki spaja vse dežele. V teh besedah je menda Kriški baron sramožljivo mislil na nemški državni jezik, sicer pa je bil toli skromen, previden in diplomatski prefrigan, da besede „nemšk“, „Nemec“ itd. v tem oklici ni najti ni. Od tod prihaja, da je ves oklic „kühl bis ans Herz hinan“, kajti plemeniti gospod pisatelj ni hotel pokazati prave barve, da bi koga ne odplašil in nemogoče ni, da bode „Kmetški prijatelj“ v Celji, prečitavši napominani oklic, našim Nemcem in nemškutarjem zopet neodločnost in pomanjkanje energije očital.

Koristno pa je vsekako, čitati ustavovercev volilni oklic, iz njega se vidi, kakor smo že spredaj povedali, da bi bila zmaga vladi prijazne stranke tudi v veleposestvu mogoča, ko bi se opustil dolenjski „sport“ in obrnila vsa pozornost in delavnost na to stran, — mej vrstami oklica se čita malosrčnost ter bojazen pred možnim porazom, čita pa tudi, da so naši nasprotniki nespravljeni, nemi

in gluhi za terjatve sedanjega časa, da stojé ne-premično na nekdanjem tesnosrčnem stališču in to je dobro, kajti dokler so taki, so nam manj nevarni.

K državnozborskim volitvam na Dolenjskem.

Pred par dnevi dospel mi je v roke poziv nekega v Novem mestu sestavljenega volilnega odbora, „kojemu bo naloga pri prihodnjih volitvah v državni zbor neko središče agitacije za Dolenjsko biti“. Poziv izdan 18. p. m., poudarja nadalje, da: „ta odbor si ne usoja kandidatov postavljati, ampak le glasove zaupnih mož ljudstva zbirati, jih potem centralnemu volilnemu odboru v Ljubljani na znanje dati in potem za kandidate, koje ti zaupni možje naznačijo, delati.“

„Odbor ta misli, da centralni volilni odbor v Ljubljani ne bo glasovom zaupnih mož Dolenjske navzlic kandidatov postavljati.“

Dovoljujem si z ozirom na ta poziv in na kandidata za kmetske občine dolenjske, nekaj besed izpregovoriti.

V nasprotju z izjavo tega poziva, bere se jasno mej njegovimi vrsticami, da odboru ni namen samo glasov zaupnih mož ljudstva nabirati, marveč da v resnici, akoravno le posredno kandidata postavlja in za njega agitovati hoče.

Poziv pravi: „Kolikor se je zdaj seznało, nečejo naši kmetje več gosp. Pfeiferja. On je preveč Krčan, pravijo, vse zavode hoče v Krško potegniti in središče Dolenjske naj nič ne dobi.“

„Oni hočejo iz središča moža in sami so imenovali v to gosp. dra. Poznika, notarja v Novem mestu. Prepričani so o tem možu, da mu bo Dolenjska na srcu in tudi osrednji kraji iste; poznajo pa tudi njegovo eneržijo, ki se je očividno, če drugod ne, pri rešitvi poslopja „Narodnega doma“ v Novem mestu pokazala.“

Kaj pa je g. Pfeifer specijalno za Krško storil, kakov zavod potegnil je v Krško, s čemer bi bil središču Dolenjske škodoval? Meni in drugim Dolenjcem ni nič takega znano, razun v Novem mestu. Ali neso to samo nekake limanice volilcem? Jako nerad, ali ne morem si kaj, da ne bi izrazil bojazni, da ta agitacija proti g. Pfeiferju diha nekakega vladnega „nemško-slovansko-šukljevskega-

LISTEK.

Pariz v Ameriki.

(Francoski spisal René Lefebvre. Poslovenil * * * Stat nominis umbra.)

Jedendvajseto poglavje.

Nedeljska šola.

(Dalje.)

In modrujočo vero, pristavil sem; kajti vsak izmej teh svariteljev mora od tu odhajati z navdušenostjo za pridigovanje.

Tembolje, odvrnil je Naman; nam je vsak možki duhovnik in vsaka ženska duhovnica. Zakaj bilo bi pač v verski družbi manj gorečnosti in vere kot v državni. Ali je kristijan manj lepo ime in naklada manj dolžnosti kot ime državljan?

Molčal sem. Vero držati za skupno dedščino vseh vernikov, to je nasprotovalo vsem mojim mislim in uzorom. Mene so učili, da cerkev ni republika, ampak monarhija. Kot razumen moder človek prepuščal sem zmeraj skrb za svojo vest in svojo vero cerkvi, katera me je odgojila. Skrb za svoje posve-

čenje nič ni mari meni, ampak mari je onemu, ki me vodi. Zakaj bi imel nepotrebno skrb in zakaj bi si nakladal nevarno odgovornost!

Pouk je bil končan. Suzana me je na največje veselje otrok osvobodila vseh onih knjižic. Za slovo so zapeli še lepo pesen in svečanost se je končala s splošno razdelitvijo daril in stiskanjem rok. Stan, premoženje, starost, obleka, vse je bilo v teh dveh urah izpozabljen; človek se je mislil v ono prvo dobo krščanstva, ko je vernikov množica bila le jednega srca in jedne duše. In tako vsak sedmi dan, dan Gospodov, obiskuje vsa ameriška mladina te bratovske zборе, kjer ljubezen in enakost poučujeta in se učita! In kateri pouk, 'bil bi tudi pouk Bossueta, vplival bi toli na pravost, kot vpliva to mejsebojno odgojevanje!

Odšli smo; in Alfred je čakal, da je iz mojih rok prevzel Suzano. Nesem mu zavidal sreče; moje misli so se razvijale na drugo stran: bolj ko kdaj poprej čutil sem očetovsko slabost v srcu. Rekel sem si, da bi za Suzano že bil čas, v lastnej družini opravljati to imenitno nalogo učiteljice in svariteljice. Že sem gledal v bodočnosti kar celo vrsto

vnukov, bolj vernih in pobožnih, bolj delavnih in odločnih pa bolj srečnih od svojega starega očeta. Opazuje zaljubljenca, ki sta z lehkimi nogami pred menoj korakala, došel sem do svoje hiše ter še zmeraj sanjaril.

Konec dne prešel je mej pogovorom o vsem, kar smo tekom tega dne videli in slišali, in sam Bog ve, koliko reči se v nedeljo v Ameriki vidi in sliši! Kaj so naše očitne igre v primeri s temi svečanostmi srca in duše? Nikdar nesem dneva resnobnejše preživel, nikdar mi čas ni tekél tako hitro in mej lepšim opraviлом.

Večer smo kot po navadi končali s čitanjem sv. pisma. Marta prinesla je debelo črno knjigo, ki mi je bila že dobra prijateljica. Vsak dan našel sem v njej odgovor na kako skrivno vprašanje moje duše, čudovit slučaj, ki je moje modroznanstvo v zadrego spravljalo.

Prestali smo bili pri sedmem poglavju Danielovega prorokovanja. Prikaz štirih skrivnostnih živalij, ki štiri velika samovladarstva v starem svetu pomenijo, ganile me neso nikakor; imam premalo domišljavosti, da se bi mi te velikanske sanjarije

sprave-duha". Bog varuj nas še te gnjile bolezni. Ali se morebiti motim? Jako bi me veselilo! — ali žalibog da sem to opazko tudi že od druge strani slišal. Bodemo videli, koliko bolje za nas, ako se motimo.

Nikakor ne dvomim na energiji in zaslugah g. dra. Poznika za našo narodno stvar in mu jih hvaležno priznavam; a nasprotno so z mano tudi vsi oni možje, kateri gosp. Poznika še natančneje osobno poznajo, prepričani, da ima naš dosedanji državni poslanec gosp. V. Pfeifer vsaj ravno toliko energije in dobre volje, pri naši nam bore Slovonom do lasu pravičnej vladi, za naš narodni dušni in gmotni napredek se potezati, kakor g. dr. Poznik; razun tega pa ima g. Pfeifer že parlamentarno rutino, in zaslug za Dolenjsko mu tudi ne more nikdo odrekati.

Nesem sicer za to, da ostajamo vedno pri starem kopitu, tudi priznavam, da neso naši dosedanji zastopniki v državnem zboru vsega dosegli in tudi morebiti ne vsega storili, kar bi bili morali; ali oni neso sami vsega krivi; kdo bode tajil, da naša „nad strankami vzvišena“ vlada vse avstrijske Slované in osobito njih državnozborske zastopnike, s fino elasticiteto in največjo ravnodušnostjo le z obljubami pita? In koliko novih kandidatov, kateri so imeli v začetku polne torbe obljub, spopolnilo je naša opravičena upanja in želje?

Zatorej bila bi pa tudi v resnici sama nehvaležnost, ako onim našim dosedanjim poslancem, kateri so voljni mandat še dalje prevzeti, in kateri nikakor našega nezaupanja neso zaslužili, nove kandidate nasproti postavljamo; seveda, ko hitro bomo imeli za njih mesta ne samo pripravnih, marveč tudi v resnici sposobnejših mož, o katerih bomo prepričani, da bodo naše opravdana prava in interese, z večjo energijo in doslednostjo zahtevali in varovali, tedaj skazali jim bomo jednoglasno svoje zaupanje, brez ozira na pietet do bivših zaslužnih mož, to zahtevajo naše nikoli prošle, a vedno le sedanje in bodoče narodne težnje.

Ali tam, kjer nemamo takih novih, našega zaupanja od dosedanjih v večji meri vrednih mož, zasejali bomo z novimi kandidaturami in nasprotno agitacijo mej našim narodom samo nepotreben razpor, kateri nam ne bode gotovo nikakih koristij, a toliko več škode prinašal. Prepričani smo, da gosp. Pfeifer od svoje kandidature, navzlic nasprotni, ne bo odstopil in je tudi zmaga nedvomljivo njegova; vsled tega skazal bi se g. dr. Poznik še le pravega nesebičnega rodoljuba, ako se že v naprej vsakej kandidaturi odreče in tako prepotreben mir v domačej hiši naredi, ker on itak, ako ima dobro voljo, na čemur ne dvomimo, v svojem dosedanjem delokrogu naše narodne stvari lahko veliko več koristi, kakor v državnem zboru.

Iz srca želim, da te dobrohotne besede, s katerimi se bode večina dolenjskih mož ujemala, ne ostanejo zastoj govornice. Fran Dolinar.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 7. maja.

Prizadevanje vlade zvabiti poslance českega veleposestva v bodočem državnem zboru iz

dopadale. Vse drugače je bilo Marti, ki je pri vsakej besedi vzdihnila. Bog, ki je imel oči, kot so človeške oči, in usta, ki so napušne besede govorile, občudovala je z nenadnim vsklikom. Vsa ginjena pa je bila, ko je prorok slikal Starca dnevo v obleko, belejšo od snega, in z lasmi, belejšimi od volne, sedečega na prestolu iz plemen, kateremu je milijon angeljev služilo, tisoč milijonov pa jih je pred njim molčalo. Kar je meni bilo le alegorija, bilo je njej gola resnica; morebiti je to jedini način, po katerem božja misel lehke ustopa v priprosto dušo, zmeraj podob trebajočo, da neskončnost čuti.

Po teh velikanskih podobah sta se vrstila odstavka, kjer prorok Mesijo naznanja.

„13. Zagledal sem ponočno prikazen in videl sem Sina človeškega, ki je prišel v nebesnih oblakih; približal se je Starcu dnevo ter je bil pred njega postavljen.“

„14. In Starec dnevo mu je izročil oblast, čast in kraljestvo. In vsi narodje, vsi razrodje, vsi jeziki mu bodo služili. Njegova oblast je večna ob-

českega kluba k srednji stranki baje ne bode uspešno. Česki veleposestniki ne kažejo nobenega veselja se tako popolnem odločiti od českega naroda. Brez českih veleposestnikov pa srednja stranka v državnem zboru ne bode zadobila posebnega upliva, to tem manj, ker se morda s časom še zmerni poslanci iz moravskega veleposestva pridružijo levici. — Nemški veleposestniki s Českega objavili so že svoj volilni oklic. V njem poudarjajo, da je že po zgodovinskem razvoju nemščina državni jezik v Avstriji, ter se tudi mora nadalje ohraniti. Drugega posebnega pa ta volilen oklic ne objavlja. — Na Dunaji pa posebno levičarji porabljajo pri volilnih shodih frazo o propadu Dunaja pod sedanjo vlado, in pa to, da novosklena pogodba s Severno železnico ni nikakor ugodna Dunaju. To je omenjal dr. Neuber pred svojimi volilci v Mariahilfu. Volilci so mu večinoma pritrdjevali. Ker je pa Neuber nekoliko preveč poudarjal svoje nemško stališče, sta mu ugovarjala eden Čeh in eden Poljak. Velik hrup pa ni dopustil, da bi bil kdo izmed njiju mogel končati svoj govor. Kričali so, da je Dunaj nemško mesto, če tudi nikdo ni temu ugovarjal, pa še več takega. — Na Moravskem so mej raznimi okrajnimi glavarji pokazala se različna mnenja, ali bi se priklade prištevale ali ne pri določevanju volilnega prava. Jeden okrajni glavar jih je uvrstil, drugi zopet ne. To je dalo povod nemškim liberalnim listom kazati na pomanjkljivost volilnega zakona, ki se lahko tako različno tolmači. Kakor se pa sedaj poroča, je namestnik Schönborn tako odločil, da se imajo povsod uštevati priklade. Mi bi bili mislili, da sedaj bodo nemški liberalci vendar zadovoljni, ko je svojevoljnosti okrajnih glavarjev v tej zadevi konec storjen in se pri tem volilna pravica jako razširi. Temu pa ni tako. Glavni list liberalcev „N. fr. Pr.“ se že pritožuje, da se je s pomnoženjem volilcev preveč otežkočil nemški stranki volilni boj. Res čudne pojme o liberalizmu imajo nemški židje. Vsak razsoden človek bi mislil, da je razširjenje volilne pravice liberalno. — Rusinski metropolit Sembratovič je že postavil v šestih volilnih okrajih svoje kandidate. Kaki so ti kandidati, kaže to, da se je celo proti zmernemu rusinskemu kandidatu Romančuku postavil protikandidat, če tudi je napominani Rusin veljal vedno v državnem zboru za Poljakom prijaznega. „Mir“, organ metropolita Sembratoviča, opravičuje s tem tako postopanje, da ne gre, da bi rusinski zastopniki v državnem zboru hodili z levico. To sicer tudi ni brez vse podlage. Po naših mislih pa tega Rusini neso krivi, da hodijo z levico, ampak Poljaki sami. To bi tudi bilo čudno in nenaravno, da bi Rusini „cupirali“ v državnem zboru Poljake, tlačitelje njih narodnosti. Ako hočejo Poljaki pridobiti Rusine na svojo stran, morajo biti pravični njim, drugače to ni mogoče. Nikdo ne more zahtevati od rusinskega naroda, da bi roko poljubljal svojemu tlačitelju. Sicer pa te kandidature Sembratovičeve ne bodo ostale brez dobrih posledic za Rusine. Spoznali so, kako nevarnost jim preti, ko se je še njih višji duhovni pastir postavil proti narodu samemu. Dozdaj so bili razdeljeni v dve stranki, sedaj se bodo pa Staro- in Mladorusi združili, in vzajemno delali proti Poljakom in proti metropolitovim kandidatom. — Dobro poznat zagovornik českih narodnih pravic in svobode prof. Tilser imel je v nedeljo v jednem Pražkem predmetji svoj kandidatski govor. Rekel je, da bode po njegovih mislih v novem državnem zboru narodnostni boj še hujši, ker so celo zmerni Nemci neprijazni Čehom. Kar se tiče Moravske, želi on, da se spremeni državnozborski volilni red. V daljnem govoru izrekel se je za splošno volilno pravico. On je za jedinstvo vseh českih poslancev, a temu pa ne more pritrjevati, da bi Čehi glasovali za predloge, ki bi ugajali samo levici. Ko je dovelj opravičil svoje postopanje v državnem zboru, izrekel je svoje obžalovanje, da ima česko plemstvo premalo srca za česki narod. Temu je kriva napačna odgoja. On presrečno želi, da bi se zgodovinsko plemstvo bolj oklenilo naroda in tako postalo narodno plemstvo. Ko je končal, zaorili so

last, ki mu ne bode nikoli vzeta, in njegovo kraljestvo ne bode nikdar razdejano.“

Ko sem te besede slišal, godilo se mi je kot Danijelu: „Žalost je prešinila moje misli, moje obličje se je premenilo in ohranil sem te besede v srci.“ Ali nesem današnji dan sam opazoval prikazen tega kraljestva, ki se devetnajsto let sem že neprestano širi? Krščanstvo, kateremu v stari Evropi k pogrebu zvoni, našel sem v Ameriki mlajše, močnejše, zmagoslavniše nego kdaj poprej. Petdeset milijonov ljudi se živi sv. evangelijem; kaka uganjka Parižanu, ki je Diderota čital in ki je neki zimski večer se domišljeval, da Hegela razume!

Stopivši v svojo sobo hodil sem dolgo gori in doli; dražil me je cel kup mislij, ki so se druga drugo spodbijale. Spomini na otročja leta; razno učenje moje mladosti, premišljevanja godne starosti in nove misli so se drville mi v glavi ter so napravljale čudovito zmesanico. Zdevalo se mi je, da se mi je skrivnosten glas zaničljivo režal!

Dobro, Danijel, memral je ta zbadljivi glas, ti postajaš cel kapucinec. Sedaj si skrivnosten (mističen), versko pregoreč (fanatičen) in vrh tega še

po vsej dvorani navdušeni slavaklici in bil je on jednoglasno kandidat postavljen. — Deželno sodišče v Brnu ni potrdilo konfiskacije oklica nemške liberalne stranke. Izreklo je, da oklic, ki le opravičuje proti volilcem postopanje opozicije po ustavnih pojmihi ne more biti pregrešen. Dunajsko višje deželno sodišče je tudi zavrglo konfiskacijo poročila o delovanju minulega državnega zbora. Če tudi so nemški liberalci naši nasprotniki, vendar mi to le odobrujemo, ker smo mi bili vedno za tiskovno svobodo. Vladi je pa s to konfiskacijo bila storjena le slaba usluga. Tako bi že to poročilo bilo davno pozabljeno, a sedaj ga bodo objavili nemški listi in čitatelji čitali s še večjim veseljem, ker je bilo že konfiskovano.

Odsek za notranje zadeve hrvatskega sabora začel je posvetovati se o rešenju Žumberškega vprašanja. To posvetovanje je precej zanimivo, ker neso vse stranke istega mnenja. — Sabor je pa končal budgetno debato in vsprejel ves budget.

Vnanje države.

Najmanj po volji je Nemčiji in Italiji, da se Rusija in Anglija mirno pobotata. Odkar se je začel ta spor, je vedno molčal Bismarck, nič več ni bilo čuti iz Berolina o njegovej mirovni politiki. Oficijozni nemški so vedno trobili v jeden rog, da Rusiji ni treba bati boja, da je pa dolžna varovati svojo narodno čast. Videlo se je, da bi Nemci radi videli, da pride do vojne. Vsa trgovina iz Rusije šla bi bila čez Nemčijo, ker bi pomorska trgovina bila zaprečena. Poslednja leta je Nemčija menda iz povelikega prijateljstva do Rusije, jako povišala carino na vse blago, ki se uvaža iz poslednje države. In sedaj bi ne bili le nemški trgovci in železnice imeli bogate žetve od vojne, ampak tudi država bi od visokih carin imela mnogo dobička. Bismarcku bi to bilo v mnogih ozirih jako ugajalo. Kazal bi bil lahko na vseh svoje carinske politike, ki je jako povzdignila državne dohodke, ne da bi bila škodovala nemški trgovini. Ko bi se bili Rusija in Anglija, bi Bismarck z raznimi spletkami povzdigoval po Evropi upliv Nemčije. Nikdo bi več ne oviral njegove politike, ko bi se najveljavnejši vlasti bojevali na življenje in smrt. Po vojni bi lahko še igral rolo poštenega mešetarja in ta pot morda še kaj zase primešetaril, saj je znana nemška prešernost po tujem ozemlju. Italija se je že radovolj, da se jej ponudi lepa priložnost Angliji pomagati. Njeni državniki so že sanjali, kako plačilo bodo za to zahtevali od Angležev. V Berolinu pa mora tem večja biti nevolja, ko se ni nemški cesar izbral za razsodnika v tem angleško-ruskem sporu, ampak sta se obe vlasti obrnili do danskega kralja. Ta ne neče vsprejeti tega častnega posla, in to neki zaradi rodbinskih zvez, ki ga vežejo z angleškim in ruskim dvorom. Vsakdo drug bi bil mislil, da sedaj se bodo obrnili v Berolin, samo ruski in angleški državniki so drugzega mnenja. Misel, da bi se ta stvar izročila kakemu razsodniku, so najedenkrat opustili in stvar se bode dognala z diplomatskim dogovarjanjem mej rusko in angleško vlado. Jedina zavira mirnemu sporazumljenju je še ta, da bi Angleži radi, da se Rusi zavežejo, da nikdar ne bodo posegli po Heratu, Rusi pa mislijo, da se to ne strinja z njih narodno častjo. Rusija v tem oziru sedaj ne more lahko prijenjati, ker razburjeno javno mnenje zahteva, da Rusi prej ali slej privzamejo mesto. Vsakdo se še spominja, kako so vsi ruski listi soglasno zahtevali, da Rusi posedejo Herat. Najbrž bodo tudi tu Angleži odjenjali, ker take zaveze za bodočnost itak nemajo nobene veljave. Spopad pri Penždehu neki ne dela nobene zavire več mirnemu sporazumljenju. Kakor „Golos Moskvi“ poroča, sta se Rusija in Anglija sporazumeli da: 1. Anglija privoli Rusiji prisvojiti si ozemlje do Parapamiških gor in si tako ustvariti naravno mejo; 2. Rusija se zaveže s svojo močjo podpirati angleško gospodstvo v Indiji; 3. Anglija se svečano zaveže, da Rusije ne bode ovirala v preobrazovanju Balkanskega poluotoka vključivši Carigrad; 4. Rusija zve-

smešen. Kmalu bodeš nosil kot Brown ter glajše od njega govoril jezik Kanaanski. O vi Francozje, večni kameleoni (nestanovitneži)! Kitajci v Kantonu, Beduini v Algeriji, puritanci v Massachusettsu, glumači povsodi, kdaj bode te pa človeki. Danijel, vrni se v Pariz, in na mitnici boš pustil ono neslano petje in ono debelo črno knjigo, ki jo olikani ljudje toli čislajo, da se je nikdar ne dotaknejo. Modrijan se odkrije in lepo pokloni krščanstvu, kajti človek se nikdar ne sme razpreti z oblastjo; a hoditi dalje je le slabost malih duhov. Bog devetnajstega stoletja je starodavniški Pan, katerega je bridka podoba Kristova le predolgo zatemnjevala. Potopi se, Danijel, v neskončnost; moli neizmernost, to je novošegno bogočastje, jedino, katero dandanes neizmisljiva pamet še pripuščati more.

Ne, vzklil sem, oči so se mi odprle; iznebil sem se težkih sanj, katere nam dušo slabijo. Danes zjutraj so mi ti otroci pokazali, katera sveta vez svobodo in sv. blagovest tako močno mej seboj sklepa! Ko bi z životom za nas vse minolo, nemamo ne pravic, niti dolžnostij; potem smo le čreda zločincev, ki se morajo pitati in pokoriti, dokler jih

svoje železnice z indijskimi in ne bode ovirala Anglije uporabljati te železnice pri občevarji z njenimi indijskimi ozemlji. Nekateri ruski listi neso prav zadovoljni s tem dogovorom, a bodo kmalu spoznali, da je boljši slab mir, kakor pa vojna zaradi azijskih pustinj, od katere bi dobiček le drugi imeli.

Turčiji bo jako po godu, da se je afganski spor mirno poravnal. Bila je že zares v škripcih, kamor bi se bila nagnila, bi se bila drugej zamerila, nazadnje bi pa bila utegnila izgubiti še kaj svojega ozemlja. Težko bi se bila izognila, da se ne bi bila zaplela v vojno; ko bi se pa bila zaplela, bi se pa Rusija in Anglija bili skušali odškodovati na njenih posestvih. Kako kritičen je bil položaj, spoznala je dobro turška vlada, kar kaže to, da je vsem listom bila prepovedala pisati o tej zadevi.

V **nemškem** državnem zboru odgovoril je minister Putthamer na interpelacijo Borovskega, zakaj se je izgnalo s Pruskega mnogo Poljakov, ki so tam že bili nekateri po 30 let naseljeni in so že v pruski vojski služili. Odgovor je bil prav drvarski in je moral žaliti vsacega poljskega domoljuba. Minister je rekel, da je to bilo potreba za politično varnost in ohranjenje nemške kulture. Trdil je, da se število Poljakov v nekaterih krajih veča, to je pa treba preprečiti, sicer se vsak mesec izgubi del nemškega kulturnega ozemlja. Še le Prusija je ono ozemlje, ki je bilo kedaj pod poljsko vlado, izvlekla iz barbarstva in bede. Tedaj je tam bilo plemstvo podivjano, meščanstvo zatirano, obrtniki pa sprideni. Nadalje je minister se poslužil še več surovih izrazov. Lahko si mislimo, da je to vzbudilo veliko nevoljo mej Poljaki. Ta odgovor naslikal je nam najboljše, kaka je toliko hvalisana nemška kultura. Ako se ministri poslužujejo v parlamentu vsakovrstnih psov, prav kakor naš nekolekovan dnevniki, kaj moremo potem še pričakovati od ostalega nemškega naroda.

Danska vlada je prepovedala uvažanje in kupovanje orožja, ker se orožje utegne zlorabiti. Ker je prepovedala tudi vežbati se v orožji, sodimo, da se morda boji kake ustaje. Narod namreč ni zadovoljen s to vlado, ki se vzdržava že več let proti volji spodnje zbornice.

Kakor vladni listi zagotavljajo, so občinske volitve v vseh mestih na **španjskem** vladi ugodno ispale, samo v Madridu in Saragossi izvoljeni so opozicijskinci.

Angleška spodnja zbornica zavrgla je predlog opozicije, da bi se stroški za sestavo novih zapisnikov volilcev plačali iz državnih, ne pa iz lokalnih davkov z 240 proti 237 glasom. Vlada je pobijala ta predlog opozicije.

V **Sudanu** se stvar za Mahdija kaj neugodno razvijajo. Pri Sennuaru bile so njegove čete popolnem razbite. Vслед tega se bilo prisiljene umakniti se v Kartum. Vsa mesta ob Modrem Nilu so se uprla Mahdiju. Domač razpor bode tedaj razrušil Mahdijevo silo, katere angleške čete neso mogle.

Brazilijsko ministerstvo dalo je svojo ostavko, ker večina zbornice nasprotuje njegovej predlogi, da bi se odpravilo robstvo. Res moramo obžalovati, da se proti koncu 19. veka še dobi parlament, ki dela ovire takim blagim nameram.

Dopisi.

S Kranjskega 7. maja. [Izv. dop.] (Glas iz naroda.) V novjšem času pričeli so se samomori tudi na Kranjskem, čeravno se do zdaj o enakih žalostnih prikaznih pri nas ni nič čulo.

Če se vprašamo, kdo so nesrečne žrtve in kaj je uzrok temu, si moramo odgovorjati: nesrečne žrtve so mej drugim c. kr. služabniki in uzrok temu je revščina. Ali ni bil oni, ki se je poleg Postojne ulegel na železnični tir, c. kr. služabnik in ni bil Košir, ki je blizu bogate Ljubljane nadepolne in nedolžne tri svoje otroke postrelil, c. kr. slu-

smrt gnjilobi v večnem grobu ne izroča. Le ta je pravi človek, katerega neumrjočnost z Bogom veže. Le ta je pravi človek in pravi državljani, ki se na večno pravičnost, na neumrjočo resnico lahko zanaša. Ubožec, bolnik, sužnik, nesrečnež, hudodelnik so se posvetili še le oni dan, ko jih je Kristus s svojo krvjo odkupil in s svojim božestvom zavaroval. V stran Hegel in Spinoza! V stran prazne besede! V stran oboževanje tvarine. Videl sem, kam pridejo narodje in ljudje s temi nauki. Ne maram niti za nizko uživanje nemislečih množice, niti za stoično zatajevanje nečimernih lepozancev; jaz trebam nekaj drugega, ne pa pijanosti ali obupnosti, živeti hočem! Živeti, pravi se verovati in delati. Vrnili sem se od sanjarij mladostnih let in od častihlepnosti možke starosti; o Kriste, moj um tebe kliče in izkušnja me vodi k tvojim nogam. Vdahni mi upanje po toli prevarah, vdahni mi ljubezen po toli izdajah. Naj bi kmalu napočil oni srečni dan, ko bode stara Evropa mlado Ameriko posnemala in ko bode od zemlje k nebesom vzdigoval se jedini klic, rešilni klic: Bog in svoboda! (Dalje prih.)

žabnik?! Dokazano je, da je bila tukaj revščina uzrok. Komu ni znano, da so cesarski služabniki, ki imajo 25—30 gld. mesečne plače in morajo zraven sebe še mnogobrojno družino preskrbovati. Ali živeti ali poginiti. Ako nemajo kaj jesti dati otrokom svojim in da sebe sramote prodaje hišnega orodja itd. otmó, je pač umevno, da se jim lahko v glavi zmede in zmedeni primejo za skrajno sredstvo — revolver. — Jednaki umori in samomori so še le začetek, kajti po mestih in trgih življenje vedno dražji postaje, plače so pa zmirom jednake ali pa še manjše. Saj je znano, da je vlada nastavila politične gozdarje že leta 1875. Takrat dala je 400 gld. letne plače takim organom. Pa vladi se je to preveč zdelo in strgala jim je 100 gld., tako da imajo zdaj z doklado vred 400 gld., poprej imeli so 500 gld. Res je, da imajo za obleko in obhočnino manjše svote. Če se pa pomisli, da morajo gozde celih okrajnih glavarstev, ki znašajo do 100.000 ha. v obsegu, v enem letu po večkrat obhoditi, omenjena zneska še za obleko in vožnjo po železnicah ne zadostujeta.

Okrajni glavarji točno pazijo, da dotični svojo službo dovoljno opravljajo. Po preteku jednega leta je tak organ gozde res obhodil, torej zadostil strogim naredbam, kaj ima zato? Strgano obleko in 100 gld. dolga, kajti prisiljen je bil dolg narediti, drugače bil bi zbog nemarnosti iz službe odpuščen. Ako se jeden ali drugi spusti na kolena in ponižno prosi, se mu odgovori: „Če ni za tebe, pa pojdi, ljudi ne manjka.“ Vera ga potem dolgo odvraca do skrajnega koraka, pa ker ni pomoči stori konec lačnemu življenju svojemu. Svet se zagrozi, rekoč:

„Vere ni imel, kakeršno življenje taka smrt.“ Bodo pravični in recimo, ne nevera, ampak beda stisne morilno orožje v otrpele roke večini samomorilcev. Temu bi se dalo pomagati. Država naj bi prihranila kje drugoj malo svotico in s taisto zboljšala plače diurnistom, c. kr. služabnikom pri sodnji, pri pošti, pri davkarji, pri gozdarstvu itd. itd.

Mi nemamo nič zoper to, da se jednakim služabnikom odkaže obilo dela, ali za Boga, kdor dela, naj se vsaj dvakrat na dan do sitega naje. Prav je, da se z zanikernimi služabniki strogo postopa, ali zopet ne tako strogo, da bi se tirali v obup. Glede na to, da se zaprečijo samomori in je dolžnost države za svoje služabnike primerno skrbeti in glede na to, da so se tudi uradnikom plače povišale, prosimo poslance naše:

Naj iz ljubezni do bližnjega povzdignejo svoje glasove za tukaj našete člane, da se jim neznosno stanje kmalu zboljša. Dajte nam dela in kruha!

Iz Železnikov 6. maja. [Izv. dop.] Bralno društvo v našem trgu bilo bi že pred desetletjem potrebno, a žalibog, manjkalo je nam močij, katere bi za omiko in napredek našega revnega prebivalstva kaj storile. Akoravno so naši ljudje večinoma reveži, ki si morajo svoj kruh služiti s težavnim izdelovanjem žrebljev in drugimi ročnimi deli, bili so vender takoj vneti za društvo in pristopilo je že nad 100 udov, ki radi žrtvujejo malo vsoto, da se plačuje 17 slovenskih časnikov.

Ravno tako bili so vneti za društveno zastavo. Nabralo se je toliko prostovoljnih darov, da se je zastava že omislila in da se bode že letos pri procesiji na sv. Telesa dan nosila. Nežni spol pa je oskrbel tej zastavi jako lepe trakove.

Pregovor pravi: Ni je rožice brez trnja. Ravno tako bilo je pri nas in je deloma še. Pa hvala Bogu, dosegli smo, kar smo želeli, akoravno so nekateri ovirali naše delovanje, ki je bilo le društvu v prid, brez vsacega dobička za naš žep. Še sedaj ni brez ovir, a upam, da bode večina članov s časom previdela, da take ovire neso pametne in da je odbor le za društvo delal.

Preteklo nedeljo počastil bi nas bil pevski zbor iz sosednje Kroke, da ni bilo vreme slabo. Upam, da preloženo še ni odloženo in prosim vrle sosede, da nas pri drugi priliki obiščejo, prav srčnega vsprejema smejo biti gotovi. — Naše bralno društvo udeleži se gori omenjene procesije in corpore, udje bodo svetili, pevci pa peli. — Druzega nam ne treba, kakor sloge. Sloga bodi mej nami in spreobrnejo naj se tisti, ki so zoper dober namen. Potem bode društvo napredovalo in doseglo se bode, kar se je že davno želelo, da bode jeden za vse in vsi za jednega.

Domače stvari.

— (Shoda zaupnih mož) mesta Ljubljanskega udeležilo se je včeraj 37 volilcev, katerim

je predsedoval, ker je bil g. Svetec zadržan, dr. Karol Bleiweis Trsteniški. Posvetovanje bilo je dolgotrajno in jako zanimivo, a konečno sklepanje odložilo se je do prihodnje srede v 13. dan t. m.

— (Osobne vesti.) Dr. Jan Leciejewski imenovan je zasobnim docentom za slovansko jezikoslovje na vseučilišči Dunajskem. — G. Matija Rabič, službujoč pri obrtni družbi kranjski, odlikovan je srebrnim zaslužnim križem s krono. — Inženir Konrad Grim m imenovan je nadinženirjem, stavbeni pristav Ivan Böltz pa inženirjem za drž. stavbeno službo na Kranjskem.

— (Izlet „Sokola“ na Dobrovo) prihodnjo nedeljo ne bode jutraj, ampak popoldne. Udeležitelji naj se zberó do 1. ure popoldne v Čitalniški restavraciji.

— (Volilni shod.) Bivši državni poslanec in kandidat pri bodočih volitvah, župan g. Viljem Pfeifer, sklicuje splošni volilni shod za vse volilce svojega okraja v četrtek 14. t. m. (Nebohod) v Gotno vas (tik Novega mesta) v hišo g. De-jaka (Dobroviča gostilna). Začetek takoj po božji službi popoldne. Uljudno so vabljeni torej vsi p. n. volilci.

— (Iz Borovnice) piše se nam danes: Pravila tukajšnjega gasilnega društva je visoka c. kr. vlada potrdila in na podlagi pravil sestavil se je pretečeno nedeljo sledeči stalni odbor: Predsednikom bil je za to stvar jako vneti in delavni g. Josip Vrbič, posestnik iz Bistre, jednoglasno izvoljen, njegovim namestnikom pa g. Ivan Majaron, župan Borovniški, posel tajnika in blagajnika izročeno je nadučitelju g. Fran Paplerju. Kot zaupni možje gasilne družbe bili so izvoljeni gg. Fran Galle iz Bistre, Ivan Oblak, župnik iz Borovnice, in Lovro Vrbič. Tudi v posamične odseke odbrane so take moči, da se sme izid volitve jako dovoljen imenovati, kajti napredek društva nam je s to volitvijo zagotovljen.

— (Utopljenega kramarja), o katerem smo zadnjič poročali, našli so v 2. dan t. m. v jezu pri J. Bregarjevem mlinu. Denarja imel je pri sebi 66 gold. 44. kr. Dasi je 25 dnij v vodi ležal, so bankovci vender še dobri. V 4. dan t. m. raztelesili so utopljenca. Zdravnika sta izrekla, da je bil pri pravi pameti. Preiskava se je začela.

— (Razpisano) je mesto občinskega zdravnika v Središči na Štajerskem. Letna nagrada 350 gld. Prošnje, v katerih treba dokazati znanje slovenščine, do 15. t. m. na c. kr. okr. glavarstvo na Ptuiji.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Mokronog 7. maja. Občinski zastop Mokronoški izbral Jakoba Hrena za kandidata v državni zbor.

London 7. maja. „Daily-News“ pišejo: Ruska vlada ponudila je pozitivno zagotovilo, da ne misli polastiti se Herata, ne sedaj niti v bodoče.

Serajevo 6. maja. Predpreteklo noč začelo je na treh krajih našega mesta goreti. Ogenj so kmalu pogasili, ne da bilo veliko škode. Konstatovano je, da je bilo nalašč zažgano.

Berolin 6. maja. Popoldne prijeli so tridesetletnega delavca, baje iz Ragnita doma, ker je vrigel kamen v okno cesarske palače. Cesarja takrat ni bilo v palači.

„Čebelarstvo in sadjerejsko društvo za Kranjsko“*)

razpisuje 10 daril za one „šolarje“, kateri letos največ „kebrov“ nalové in ali gg. učiteljem ali gg. županom oddado.

P. n. gg. učitelji in župani so prošeni one otroke, kateri največ kebrov naberejo (ali sploh kateri so se za stvar ponujali) društvu po imenu in mero nabranih kebrov o svojem času naznaniti.

Darila obstoje:

I. 2 cesarska cekina;

II. 1 cesarski cekin;

III.—VII. po 2 sreberna goldinarja;

VIII.—X. po 1 srebern goldinar.

Domoljube prosimo, naj ta namen podpirajo. Prostovoljna darila, ako društvu dojdejo, bodo naznanjena in za pomnoženje premij porabljena. Sedež društva je na Jesenicah (Gorenjsko).

Čebelarstvo in sadjerejsko društvo za Kranjsko,
5. maja 1885.

*) Slavne redakcije drugih listov prosimo za ponatis

Za nesrečno mater

umorjenih Koširjevih otrok nabiral je g. Iv. Gruden, davkar na Vrhniki darove. Darovali so:

Gosp. Gruden Ivan	3 gld. — kr.
Jelovšek Gabrijel	2 " — "
Komotar Anton	1 " — "
Kotnik Fran	3 " — "
Lenarčič Josip	2 " — "
Tomšič Miha	2 " — "
Žitko Jakob	— " 60 "
Vkupe	13 gld. 60 kr.
Z včeraj izkazanima	2 " — "
Vkupe	15 gld. 60 kr.

kateri znesek se je po namenu izročil.

Uredništvo „Slov. Naroda“.

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
6. maja	7. zjutraj	731.14 mm.	7.4° C	sl. svz.	jas.	0.50 mm.
	2. pop.	730.99 mm.	16.5° C	sl. jz.	d. jas.	
	9. zvečer	732.59 mm.	12.2° C	sl. zah.	obl.	dežja.

Srednja temperatura 12.0°, za 0.1° pod normalom.

Dunajska borza

dné 7. maja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	82 gld. — kr.
Srebrna renta	82 " 35 "
Zlata renta	106 " 75 "
5% marena renta	98 " 20 "
Akcije narodne banke	852 " — "
Kreditne akcije	289 " 10 "
London	124 " 55 "
Srebro	— " — "
Napol.	9 " 83 1/2 "
C. kr. cekini	5 " 84 "
Nemške marke	60 " 85 "
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 125 "
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 170 "
4% avstr. zlata renta, davka prosta	107 " 20 "
Ogrska zlata renta 4%	95 " 75 "
„papirna renta 5%“	90 " 75 "
5% štajerske zemljišče odvez obli	104 " — "
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 114 "
Zemlj. obli avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125 " — "
Prior. obli Elizabetine zapad. železnice	112 " 75 "
Prior. obli Ferdinandove sev. železnice	105 " 50 "
Kreditne srečke	100 gld. 174 "
Rudolfove srečke	10 " 17 "
Akcije anglo-avstr. banke	120 " 100 "
Tramway-društ. velj 170 gld a v.	213 " 25 "

Salicilna ustna voda,
aromatična, upliva oživljajoča, zapreči pokončanje zob in odpravi slab duh iz ust. 1 velika steklenica 50 kr.

Salicilni zobni prašek,
splošno priljubljen, upliva zelo oživljajoča in napravi zobe blesteče bele, à 30 kr.

Vsa navedena sredstva ima vedno sveža v zalogi in jih razpošilja proti poštnemu povzetju
lekarna „pri samorogu“
JULIJ pl. TRNKOCZY-ja
na Mestnem trgu v Ljubljani. (43—12)

Št. 7258.

Razglas.

V smislu §. 39 prov. občinskega reda za ljubljansko mesto se javno naznanja, da so bili pri letošnjih dopolnilnih volitvah, katere je mestni odbor v seji dne 28. t. m. odobril, v mestni zastop voljeni gospodje:

Grasselli Peter,
Hribar Ivan,
Ničman Henrik,
Potočnik Fran,
Ravnihar Ludovik,
Dr. Starč Josip,
Trtnik Fran,
Tomek Josip,
Velkavrh Ivan,
Dr. Zarnik Valentin,
Župan Toma in
Žagar Dragotin.

Mestni magistrat v Ljubljani,

v 29. dan aprila 1885.

Župana namestnik: Vončina.

Mejnarodna linija. Iz Trsta v Novi-Jork naravnost.

Veliki prvovrzdni parniki te linije vozijo redno v Novi Jork in vsprejemajo blago in potnike po najnižjih cenah in z najboljšo postrežbo.

V NOVI-JORK. — Odhod iz TRSTA.

Parnik „Germania“, odhod okoli 5. dne maja 1885.

Kajuta za potnike 200 gold. — Vmesni krov 60 gold.

Potniki naj se obrnejo na (216—10)

J. TERKUILE,

generalnega pasažnega agenta,

Via dell' Arsenale Nr. 13, Teatro Comunale, v Trstu.

Zaradi vožnje blaga obrne naj se na **Emiliano d' Ant. Poglajen**, generalnega agenta v Trstu.

„NARODNA TISKARNA“
v Ljubljani
priporoča po nizke ceni
v elegantnej obliki.
vizitnice

BUDIMSKA
Rákóczy
GRENCICA,

katero so analizovali in označili deželna akademija v Budimpešti, profesor dr. Stülzel v Monakovem, profesor dr. Hardy v Parizu in profesor dr. Tichborne v Londonu, priporočajo profesor dr. Gebhardt v Budimpešti in nedavno profesor dr. Rokitsky v Inmostu, profesor dr. Zeissel na Dunaji in profesor dr. Sigl v Stuttgartu in druge medicinske kapacitete zaradi njegove bogate vsebine lithiona; posebno uspešno se uporablja pri trdovratnih boleznih prebavnih organov in zaprtju vode ter se pred vsemi znanimi grenicami posebno izredno priporoča. — Dobiva se po vseh špecerijskih prodajalnicah in prodajalnicah mineralnih vod, kakor tudi skoraj v vseh lekarnah in drogerijah, vedno na novo natočena. — **Prosi se, da se zahteva izrečno Budimska Rákóczy.** (213—4)

Lastniki: bratje Loser v Budapešti.

Sledeče knjige se toplo priporočajo:

Original Recepten Buch aus allen Gebieten der Wein-, Essig-, Bier-, Brantwein-, Liqueur-, Destillations-, Seifen- und Parfümerie-Erzeugungsbranche nach neuesten Methoden auf kalten und warmen Wege. Cena 1 gld., po pošti 1 gld. 10 kr.
Gregorčič, Poezije. Vezane. Cena 2 gld., po pošti 2 gld. 10 kr.
Saljivi Slovenec. Cena 60 kr., po pošti 65 kr.
Jenko, Pesmi. Cena 1 gld., po pošti 1 gld. 5 kr.
Jurčič, Zbrani spisi. I, II, III, IV. zvezek. Vezani in nevezani.
Album von Laibach und Umgebung. Cena 80 kr., po pošti 85 kr.
Mlada leta. Povest. Cena 20 kr., po pošti 22 kr.
Ljudska knjižnica. Do sedaj izšlo 8 zvezkov à 6 kr. Nadalje 25 različnih ljudskih spisov s in brez koloriranih zavitkov. Cena 12, 16, 20, 25 kr. Mej temi novo: Cerkvica na skali in Plačilo sveta. Vkupe 12 kr. Potem Narodne pripovedke za mladino. Cena 25 kr.

Vsprejema naročila na novi katoliški ilustrovani mesečnik

„Katholische Warte“.

Slednje leto izide 12 zvezkov à 15 kr.

(271—1) **J. Giontini v Ljubljani.**

Razglas.

Ker se je po Dolenjskem, posebno okrog Št. Jarneja konjska reja jako povzdignila, tako, da se v tej okolici dobijo jako lepi in plemeniti konji, je podpisano županstvo sklenilo, da se imajo o navadnih štirih letnih semnjih, to je v **četrtak po svečnici, v ponedeljek pred sv. Rešnjim telesom, 24. dan avgusta n v ponedeljek po dnevu vernih duš** napraviti

semnji za konje.

S tem naznanilom torej se vabijo dolenjski konjerejci in kupci, da bi se semnje v Št. Jerneji prav obilo udeleževali.

Županstvo v Št. Jarneji,
dné 1. maja 1885.

(263—3) **Josip Bučar.**

Naznanilo preselitve in otvorenja.

Prizadevajoč se opravičiti zaupanje, katero mi že več let skazujejo moji p. n. gostje in kupovalci in zadostiti potrebi po večjem prostoru, **preselil** bodem svojo

SLADČIČARIJO

v na novo pozidano hišo na Kongresnem trgu.

Otvorenje je bilo v 3. dan maja 1885.

Nobenega truda in nobenih stroškov se nesem ustrašil, da naredim svojo sladčičarijo za veličasten etablissement, in prizadeval se bodem, kakor do sedaj, s pazno postrežbo in izvrstnim blagom svoje goste in kupovalce zadovoljiti.

Posebno opozarjam na moje **gorke pijače**, kakor: **kavo, čokolado, čaj, punš i. t. d.**, in imel bodem vedno, kakor do sedaj, najfinejši **sladoled** v bogatej izberi, kakor tudi priljubljeno **ledeno kavo, ledeno čokolado** in **punš à la glace**.

Za večjo zabavo p. n. gostov bode naročenih tudi več ilustrovanih listov in dnevnikov.

Za mnogobrojni obisk prosi z velespoštovanjem

RUDOLF KIRBISCH,

sladčičar na Kongresnem trgu.

(254—5)